

DINCOLO DE ORIZONT

Odinioară, într-un târâm de cumpănă, putea fi văzut, apropiindu-se călare, de-a lungul potecii care se pierdea în desișurile Codrului Fermecat, un viteaz ca în poveste, străin de acele meleaguri, ar fi spus un necunosător al Lumii Poveștilor. Însă noi vom spune, de îndată ce călărețul străin se va fi apropiat îndeajuns, că nu era nimeni altul decât Mugurel, galopând grăbit în spinarea poneiului negru cu o stea în frunte, căci întâmplări neprevăzute amenințau granițele îndepărtate ale Comitatului de Câmpie.

Străjerii înaripați aflușeră privind în zare semne neliniștitoare ce anunțau o tainică primejdie fără seamăn. Pe calea care separa Comitatul de Ținutul Apelor nu mai sosise vreo solie din vremuri pierdute în negura uitării. Iar Râul fără Nume nu se putea ști dacă își mai afla curs către Marea cea Mare. Orice încercare de a trimite pe firul său câte o plută în iscodire rămăsese fără sorți de izbândă. Una câte una întrebările se îndepărtau plutind înspre necunoscut, fără a se primi nici un răspuns...

- Conte Urechilă, cer permisiunea să purced în zbor până dincolo de orizont, zise bravul căpitan al Gărzii Comitatului, Vulturul Pleșuv, fâlfâind maiestuos din aripile sale uriașe.

Contele Urechilă fremătă îndelung din boticul său catifelat, își ciuli urechile, doar-doar va fi aflând un sunet în liniștea nefirească din depărtări; ba chiar țopâi zile și nopți până unde își amintea că se întinde Comitatul, dar nimic din toate acestea nu îi fu de ajutor. Orizontul parcă încremenise în tăcere și depărtare și rămânea mut la frământările iepurașului și mereu de neatins. Fiecare apus aducea cu sine și mai multă povară în sufletele viețuitoarelor din Comitat, care urmăreau cu respirația întretăiată cum dispărea dincolo de zare lumina plâpând-purpurie. Noapte de noapte somnul le era curmat de gânduri temătoare: „Va mai răsări și mâine Lumina dinspre Ținutul Muntos, ori Marea cea Mare o va înghiți în depărtare?”. În cele din urmă iepurașul nu avu încotro și îl trimise în recunoaștere pe Vulturul Pleșuv.

- Căpitane, nimeni din Lumea Poveștilor nu a răzbătut dincolo de orizont. Zvonuri vechi și, poate, înțelepte, spun că așa ceva nici nu este cu putință. Dar dacă asta îți este dorința și astfel ți-e dorul... Să-ți fie zborul lin și zarea aproape, mai adăugă iepurașul, care era un mare cititor al cărților din vremurile de odinioară, pe când Lumea Poveștilor se spune a fi făcut parte dintr-o altă lume...

Cu toții își purtară sufletul în bătaia aripilor Vulturului Pleșuv, tot mai departe și mai departe, până ce temerarul înaripat dispăru, aureolat de lumina plâpând-purpurie, dincolo de orizont. În zadar îl așteptară însă a se mai întoarce de acolo. Dus a fost și luă cu sine și sufletele tuturor, rămase captive dincolo de zarea îndepărtată.

În curând viteazul Mugurel plecă în galop către Ținutul Muntos. Lumea Poveștilor pornea într-o nouă aventură. Dar pentru asta era nevoie să fie anume înștiințate câteva dintre

viețuitoarele ei, care mai călătoriseră, cândva, către necunoscut.

- Eu spun așa: să tlimitem în iscodile pisicusele sălbaticе și bufnișele speliоase. Ele vol pulcede noaptea și se vol opli din călătolie în zolii zilei, ial astfel nimeni nu le va da de ulmă de-a lungul Lăului fălă Nume, până hăt depalte, dincolo de olizont. Odată ce vol afla ce se întâmplă în afala tălămului povestilol, se vor întoalce pe negândite și ne vol înștiinsa și pe noi. La ulma ulmei, au fost cei mai tainici și cei mai tăcusi osteni în aventula de la Tlecătoale. Cled că sunt iscoadele pelfecte. Plopun ca pisicusele sălbaticе și bufnișele speliоase să fie numite iscoade de taină ale Lumii Poveștilol dincolo de olizont.

În poiana piticilor din Codrul Fermecat glasul nostim al ursulețului Moș Martin era ascultat cu mare atenție de întreaga adunare. Cu toții erau așezați în jurul pajului Prințesei Sânziana la un sfat care nu suferea amânare. Se aflau acolo picii din poveste, cu bărbi albe și scufii roșii, care nu mai pridideau să ațâțe vâlvătaia unui foc strașnic ce ardea în mijlocul adunării înălțându-și flacăra către noaptea înstelată a bolții cerești. Mai la margine, abătuți și îngândurați, cu aripile lor frumoase acum pleoștite și neputincioase, puteau fi zăriți vulturii pleșuvi, care se temeau amarnic de ceea ce i s-o fi întâmplat temerarului lor căpitan, dispărut dincolo de zările îndepărtate. Contele Urechilă cu întreaga sa suită de iepurași ai Comitatului de Câmpie se grăbise de asemenea să participe la sfatul de taină. Veniseră până și locuitorii Stejarului Poznaș, Veverița, Sobolul, șoriciei neastâmpărați, după ce cu greu renunțaseră la pregătirile pentru un ceai dansant prin cotloanele ascunse ale arborelui. Până și broasca țestoasă se scoborâse din Ținutul Muntos și își ițea capul somnoros de sub carapace. Ce mai, întreaga suflare a Lumii Poveștilor încerca să afle cam ce anume ar trebui să facă pentru a străbate dincolo de zările necunoscute ale tărâmului de poveste.

De prin desișuri, pisicuțele sălbaticе și bufnișele speliоase răspunseră pe diferite glasuri propunerii ursulețului, astfel încât nimeni nu putu să înțeleagă dacă erau încântate sau dimpotrivă de îndeletnicirea ce li se orânduia. Însă niciuna nu își arătă făptura printre cei de față, așa că fiecare în parte încerca a se convinge că deja o armată de pisicuțe și de bufnițe va fi și purces acolo unde cu toții se codeau să plece. Dar nimeni nu se osteni să verifice dacă într-adevăr făpturile din hățiş își vor fi luat în serios rolul. Mai pe scurt, cu toții trăiau o mare nelămurire și deznădejde și nu se puteau nicicum hotărî pe cine să mai trimită pe urmele Vulturului Pleșuv. Parcă niciunii nu ar fi dorit să părăsească Lumea Poveștilor. Ți se făcea și milă să îi vezi posomorâți și cuprinși de o tristețe nețărmurită, căreia nici măcar nu puteau să îi dea glas, de teamă să nu se descurajeze întrutotul.

Deodată se auziră nechezat vesel și tropote grăbite în desișurile Codrului Fermecat. De îndată piticuții răspunseră cu

sunete prelungi de cornuri și urale de bun venit, iar toate scufiile fură aruncate cu voieșie înspre bolta înstelată, de unde câteva poposiră direct în mijlocul focului, dând mare bătaie de cap tuturor: cine să își fi pierdut prețioasele scufii? se întrebau neliniștiți piticuții, uitându-se cu părere de rău la flacăra poznașă ce le făcea încântată diferite semne, parcă invitându-i să mai încerce odată nesăbuitul salut adresat noilor sosiți. Păi cum, cine să își fi pierdut scufia? se arătau nedumeriți piticuții. Eu nu, eu iar nu, până căzură de acord că nimeni nu își pierduse căciulița, asta ar fi fost o mare rușine, doar că nu știu cum se face că scufiile nu ieșeau la numărătoare și câțiva rămaseră cu capetele descoperite. Dar asta numai așa, o vreme, spuneau ei, până își vor aduce de acasă prețioasa scufie, pe care nu se știe cum, iată, o uitaseră, se scuza câțiva piticuți cu fețele cam pleoștite, scărpinându-se stingeriți în creștetul capului, parcă temători să nu cumva să își fi rătăcit cu totul podoaba roșie, pe acasă, desigur, nu aici, mai adăugau uitându-se, așa, într-o doară, cam încruntați către flacăra ce ardea cu multă, multă voieșie... Ce mai, se crease o asemenea harababură că uitaseră cu toții de nechezat și de tropote, până când Moș Martin se trezi cu Licurici poposindu-i pe botic și licurind zor nevoie pentru a fi băgat în seamă.

- Hap.... hap... hap-ciu! izbucni ursulețul, după care strigă pe cât putu de tare din adâncul ființei sale deodată preschimbate de fericire: - Sânziana! Sânziana! Ai venit! apoi adăugă deîndată, luând o figură serioasă, cum se cuvenea din partea unui paj al unei prințese: - Stimasi iepulasi, piticusi, vultuli, pisicuse, bufnise, vevelisă, solicei si dlagă bloască sestoasă, totul va fi bine: Plinsesa Sânziana a sosit pentlu a ne ajuta si de data aceasta să salvăm Lumea Povestilor.

Și, făcând o plecaciune, se repezi, fără a mai pierde vremea cu prea multe cuvinte, direct către Ducele Căluț, care tocmai se apropia ca o pată de culoarea laptelui dinspre noaptea Codrului Fermecat. Din prea mult entuziasm ursulețul își pierduse însă ochelarii, poate chiar când strănutase, așa că acum trecu în viteză alături de poneiul prințesei, stârnind hohotele întregii adunări și zâmbetul plin de dragoste al fetei. Ce să-i faci, așa era el, un ursuleț tare zăpăcit, dar un slujitor de mare nădejde.

În curând se adunară în jurul focului, în care piticuții, îndeosebi cei fără scufii, aruncară zor nevoie cât mai multe lemne uscate, poate prea multe, ar fi spus piticuții care aveau capul acoperit, mângâindu-și cu satisfacție barba... Voia bună domnea pretutindeni, parcă până și vulturii se arătau mai puțin pleșuvi, bătând agitați din aripi, iar, dinspre desigurile din marginea poienii, se auziră câteva mieunaturi, ceea ce însemna, se gândiră cei din jurul focului, că nu chiar toate pisicuțele sălbaticе vor fi plecat către orizont... Împărțindu-și unii altora cești cu vin sau cu ceai, după preferințe, una dintre ele, desigur, având multă, multă miere, așteptau cu toții să vadă ce anume le va spune Prințesa Sânziana. Fetița, de atunci, de odinioară, de la povestea cu Trecătoarea, li se arăta în fiecare noapte – și doar noaptea, așa, la vremea când copiii dorm liniștiți în pătucurile lor – pentru a petrece împreună în Lumea Povestilor.

Prințesa Sânziana însă habar nu avea ce anume să le spună. De fapt, nici nu știa că ei așteptau o povață la grea cumpănă din partea ei. Așa se face că, o vreme, rămaseră cu toții privind unii la alții în tăcere, până când situația devenise tare caraghioasă. Nimeni nu observă cum Spiriduș apără o clipită deasupra poienii, agitându-și aripioarele sale străvezii și răsând pe înfundate de nedumerirea lor. Mare noroc avură atunci cu

un nou nechezat ce se auzi departe în noapte, urmat îndeaproape de galopul unor copite grăbite zor nevoie. Cu toții săriră de pe locurile lor și strigară într-un glas:

- E Mugurel, vitezul din poveste, călare pe Poneiul Negru cu o stea albă în frunte!

Parcă cea mai fericită dintre toți fu, totuși, Sânziana...

Voinicul, nu mai mare decât un băiețel din lumea cea de toate zilele, ridică poneiul în două picioare, trăgând strașnic de căpăstru, și strigă înspre întreaga adunare:

- Vrăjitorul Alb ne îndeamnă să purcedem fără zăbavă într-o nouă călătorie. Vom urma firul Râului fără Nume până dincolo de zare, pe urmele Vulturului Pleșuv, despre care nu se mai știe nimic, și e mirare. Piticii vor alcătui degrabă o corabie măiastră. Ne așteaptă Marea cea Mare.

Sânzianei începu să îi bată inima ceva mai repede, dacă stăm bine să ne gândim, ea bătea chiar tare-tare. O corabie? Marea cea Mare? Dincolo de zare? Licurici se zbătea de zor, în uralele viețuitoarelor, străbătând agitat distanța dintre voinic și prințesă, până se cuibări între cârlionții fetei. El unul era gata de călătorie.

Înainte, înainte, tot mai departe și mai departe, pe Râul fără Nume, eroii din poveste părăseau, la bordul Corăbiei Măiastră, Lumea atât de dragă lor a Povestilor. Străbătură Codrul Fermecat, prin desigurii și poiene ce păreau nesfârșite, încât uneori aveau impresia că, de fapt, se întorc mereu de unde au plecat. Niciodată nu li se păruse mai fermecat Codrul, care parcă le făcea mereu pozne și nu dorea să le dea drumul dincolo de frunzișul său fremătător. Nu de puține ori vitejii noștri credeau că aud cum Codrul Fermecat râde pe înfundate de ei, iar ursulețul Moș Martin, care nu putea fi urnit de la provă (el îi spune „plovă”, sau, mai simplu, „în fasă”) se jură că o salcie îi zâmbise pur și simplu la un cot al râului, după care își ascunsese zâmbetul în spatele unei ploi înmiresmate. Era o Salcie Plângătoare, dar chiar plânsul ei părea o năzdrăvanie ca să îi necăjească. Încet, încet, dar sigur, după zile și nopți plutitoare, Corabia Măiastră lăsă în urmă Codrul Fermecat, moment în care cu toții putură jura că auziseră un îndelung oftat din partea arborilor, pe când ramurile acestora parcă le făceau, tot mai în urmă și mai în urmă, semne de bun rămas. Puțin fâstăciți și tare emoționați, nu se putură abține să nu se repeadă cu toții la pupa (aici ursulețul nu mai avea probleme și nu spunea niciodată „în spate”) și, cu ochii în lacrimi, să își fluture mâinile îndelung a bun rămas. Nu știu cum se face, dar niciunul nu cutează să spună „la bună revedere, Codrule drag!”. Să se fi cuibărit în inimile lor presimțirea că urmau să plece într-o călătorie fără putință de întoarcere? Mugurel fu primul care reveni la prova și scrută întinderea ce li se așternea în față. Erau, cum s-ar zice, imășurile înflorite ale Comitatului de Câmpie.

Printre malurile năpădite de flori înmiresmate și arbuști pitici, iepurașul Urechilă, conte al Comitatului, fremăta îndelung din boticul său catifelat și își tot lungea urechile peste poate, doar-doar va afla în zare Castelul său atât de drag pe care, iată, îl părăsea încă o dată pentru cine știe câtă vreme. Cel mai mult îi părea rău după atâtea cărți pe care le lăsase necitite în urma sa, dar spera ca vremea și vremurile să nu aștearnă prea mult praf pe ele, până când se va întoarce. Vai, de ar fi știut iepurașul cum uitarea se va pogori asupra Comitatului până când doar praful va rămâne din amintirea cărților de odinioară... Căci îi era dat să purceadă într-o călătorie mult, mult mai îndelungată, în

ținuturi pe care nici în cărți nu le aflase pomenite, necum în gândurile sale.

Ursulețul Moș Martin, agitându-se neîncetat între babord și tribord (sau, cum zicea el, stânga și dleapta navei), încerca să își amintească pe unde va fi fiind acea răscruce șugubeață unde se întâlneau, odinioară, cu Sânziana, dar parcă acele întâmplări se petrecuseră atât de demult, că nici nu ar fi fost, de nu s-ar fi povestit despre ele într-o carte... Ce mai, eroii noștri lăsau în urmă o lume nespuse de dragă lor și, pe măsură ce înaintau în necunoscut, se simțeau tot mai pierduți și mai singuri, fără de rost și fără încurajare. Ce vor face ei în Lumea cea Mare?

Mugurel, atent la cârma corăbiei, observa cum Râul fără Nume devine tot mai larg și malurile tot mai îndepărtate, pe măsură ce coteau printre meandre tot mai amenințătoare și mai puțin înflorite. Acesta va fi fost Ținutul Sălbatic, despre care doar în basme se vorbea și unde nimeni nu cutezase să se aventureze. Decât temerarul Vultur Pleșuv, pierdut în căutarea către mare. Se vor pierde și ei asemenea bravului căpitan înaripat? Ori îl vor regăsi teafăr și nevătămat, așteptându-i cu nerăbdare? Acestea nu se puteau încă ști, iar jur-împrejurul corăbiei plutea, la prova, la pupa, la babord și la tribord, aceeași întrebare. Cum va fi, oare?

Odată cu înserarea, vulturii pleșuvi se înălțară puțin în zbor – dar nu prea mult, fără căpitanul lor le era teamă să mai cutreiere înălțimile cerului – și reveniră cu o veste îmbucurătoare: după următorul cot al Râului fără Nume se întrezărea o insuliță. Cu ultimile sclipiri ale soarelui printre arborii deja întunecați, piticuții se străduiră să acosteze corabia la marginea insuliței, pregătindu-se pentru prima noapte petrecută pe meleagurile Ținutului Sălbatic. Bufnițele sperioase și Pisticuțele sălbatice se încurajară unele pe celelalte și plecară în recunoaștere. Cum insula nu era din cale afară de întinsă, nu le trebui multă vreme până la a da de știre că nu se zărea nici urmă de viețuitoare în preajmă, așa că se hotărâră, cu toții, să pășească pe mal, pentru a pregăti cele necesare înnoptării. Adunați în jurul unui foc de tabără, eroii din poveste se codeau să dea glas temerilor ce le străbăteau sufletele. Se uitau, cu coada ochiului, la voinicul Mugurel și la Prințesa Sânziana, doar-doar le vor spune aceștia câteva vorbe de încurajare. Fetița și băiatul priveau însă cam la fel unul la altul, căutând fâstăciți să nu arate că nu prea au habar la ce urmează ei să se încumete odată plecați în Lumea cea Mare.

În pătuțul ei de la etajul casei, Sânziana deschide ochii către o nouă zi. Primul lucru pe care îl vede este peretele gol deasupra șemineului, iar fetița se întreabă – pentru a câta oară? – pe unde o fi hălăduind vulturul pleșuv. A dispărut de ceva vreme, iar bunicul o tot amăgește cum că a plecat în zbor într-o misiune secretă, dar că se va întoarce cât de curând. Și zilele trec, dar vulturul pleșuv niciunde. În fiecare seară fetița adoarme încercând să își imagineze ce o face vulturul pleșuv și pe unde o fi fiind el acuma, sârmanul. Și în fiecare dimineață se trezește cu speranța că îl va regăsi deasupra șemineului, veghind-o statornic. Dezamăgită, Sânziana se încruntă ușor și o zbughește direct la fereastră. Piticuții se află la locul lor, în fața casei, supuși de nădejde, așteptând-o să coboare pentru a porni într-o nouă călătorie primprejur. Rotindu-și privirea, fetița zărește departe, departe, cele două piscuri de la Trecătoare. Zăbind a aducere aminte, Sânziana se gândește cu drag la

ce-i fusese ei dat să trăiască odată, demult, într-o călătorie teribil de aventuroasă către Trecătoare. De atunci povestește mai ales bunicului despre Vrăjitorul Alb, despre Lumină și poneiul alb, despre ursulețul Moș Martin și Licurici, ce mai, despre cum devenise ea, peste noapte, Prințesa a Lumii Poveștilor. Bunicul o ascultă atent de fiecare dată și îi pune câte o întrebare care de obicei o încurcă tare-tare, de genul „Și cum fu, draga moșului, cu liliacul înțelept?” sau „Și ce ai văzut prințeso când te-ai uitat printr-o ușiță, în labirint?”. După care o mângâie pe creștet, o suie pe căluțul alb-alb ca laptele și pornesc, ea călare, el alături pe jos, într-o nouă aventură prin codru. Vrând-nevrând ajungeau mai mere pe firul pârâului care nu are nume, despre care bunicul spune că undeva, departe, departe, se varsă în marea cea mare. Aceasta fetița nu o prea înțelege, nu a văzut niciodată Marea cea Mare. În ultima vreme rămâne tot mai des pe gânduri, privind neîncetat în zare și încercând să își închipuie drumul pârâului în lumea cea mare. Într-o bună zi învață un nou cuvânt: „Olizont”. Și din acea zi totul se schimbă pentru Sânziana.

Cum stăteau ei așa încurcați și nedumeriți pe insulița de pe Râul fără Nume, numai ce simțiră cum creștetul le este împodobit de câteva picături. Nedumeriți, priviră unul către celălalt, după care mai puseră câteva lemne pe foc. Noaptea de-abia începuse și până la răsăritul zorilor era cale lungă. Piticul Gnom își aprinse din nou pipa și tocmai ce se pregătea să ia cuvântul – toată lumea era teribil de curioasă ce va fi având de spus piticul Gnom – când un nou picur îi poposi direct în pipa aprinsă, zădărnindu-i îndeletnicirea. Râzând pe înfundate, cu toții se făceau că nu observaseră pocinogul bietului piticuț. Însă nimănui nu îi mai veni să râdă atunci când auziră un oftat și deodată simțiră că li se mișcă pământul sub picioare. Eroii din poveste încremeniră fără să înțeleagă nimic. Apoi auziră zgomotul apei ca și cum s-ar fi aflat pe corabie și ar fi cărmuit către mal. Mugurel făși în spatele poneiului negru-negru cu o stea în frunte și porni în galop către Corabia Măiastră. Cu toții se repeziră pe urmele sale. Îl aflară imediat, așa, cam cât ți-ar lua să bei jumătatea de cană de cafea cu lapte dimineața, căci insulița nu avea cine știe ce întindere mare. Ajunși la mal, rămaseră cu gura căscată, nevenindu-le să le creadă ochilor ceea ce vedeau.

- Poate că visăm? îndrăzni ursulețul Moș Martin.

Imediat Licurici i se așeză pe botic, iar ursulețul strănută strașnic. Nu, nu părea că visează. Ca să fie totuși sigur, trase de coadă o pisticuță sălbatică și imediat simți gheruțele supărate ale acesteia poposindu-i pe lăbuță. Era clar, nu visa. Insulița o pornise la drum, înapoi, către Lumea Poveștilor, ducând în spinare pisticuțe, iepurași, vulturi, bufnițe, un ursuleț tare zăpăcit, ce mai, un echipaj complet. Iar alături, urmându-i cuminte, plutea Corabia Măiastră. Toți piticuții își scoaseră scufiile și se scărpinau nedumeriți în creștetul capului. După care le puseră la loc și își mângâiară îndelung bărbile. După care își aprinseră pipele și pufniră care mai de care, înălțând un nor de fum, iar, dacă ar fi fost zi, ai fi zis că insulița este un vapor cu aburi. În cele din urmă se hotărâră să dea ocol, încă o dată, insuliței năzdrăvane, și stabiliră ca punct de întâlnire focul de tabără.

Urmă un iureș plin de neastâmpăr în noapte, cu toții chemându-se și agitându-se neconținut de prin cotloanele insuliței, de multe ori dând nas în nas, căci nu aveau mare

lucru de cercetat, până când, obosiți, se regăsiră în jurul focului din care mai pâlpâiau doar câteva flăcări răzlețe. Nu mică le fu mirarea să o audă glăsuind pe Țestoasă. Vorbea foarte rar. Se pare că îi așteptase cuminte, în tot acest timp, fără să se fi mișcat un singur pas. Încet-încet, alene, de parcă s-ar fi trezit din somn – părea că doarme mai tot timpul – Țestoasa zise, ițindu-și capul de sub carapace:

- Mda...mda... Am ajuns pe Insula Plutitoare. E bine, e foarte bine. Îmi aduc aminte. Așa trebuie să fie. Acum vom ajunge cu siguranță la Marea cea Mare.

- Dar nu se poate, Țestoasă dragă! strigă Sânziana. Noi ne îndepărtăm de Marea cea Mare!

Țestoasa o privi atent, se gândi o clipă ce păru o veșnicie, după care se hotărî.

- Ai dreptate, Prințeso. Insula sârmana nu știe. Poate ar fi bine să o lămurim.

Și cu acestea Țestoasa își ascunse capul sub carapace și cu nici un chip nu reușiră să mai scoată ceva de la ea. Era o Țestoasă foarte misterioasă, părea tot timpul că știe mai multe decât ceilalți și că spune mai puțin decât știe. Tare zgârcită la vorbă.

- Cum să o lămurim? se întrebă iepurașul Urechilă.

- Și de unde știa Țestoasa că insulița ne va duce la Marea cea Mare? adăugă poneiul alb, nechezând nedumerit și bătând din copită.

- Și de ce plutim înapoi, către Lumea Poveștilor? interveni Mugurel, privind încruntat în noapte.

Se aflau într-o teribilă încurcătură. Brusc ursulețul Moș Martin își aminti de aventura de odinioară, când se trezise el însuși pe carapacea umblătoare a Țestoasei. Cu jumătate de gură, ursulețul îndrăzni a se adresa prietenilor săi:

- Poate tlebuie să spunem câteva volbe anume, pentlu ca insula să ne lecunoască?

Cu toții îl priviră mirați. Nu prea înțelegeau de unde îi venise ursulețului o asemenea idee năzdrăvană. În cele din urmă Sânziana, încruntându-se ușor a aducere aminte – parcă citise ea ceva într-o carte – se lumină, îl mângâie pe Moș Martin pe botic și îl întrebă cu dragoste:

- Și cine ar trebui să spună acele vorbe, ursulețule drag? Care sunt vorbele, îți amintești?

Ursulețul era tare încurcat. Îngândurat, se îndreptă spre carapacea Țestoasei, se cățără cu chiu cu vai – îl ajută și poneiul alb, împingându-l ușor de la spate – după care păru că adoarme adânc. Toți eroii din poveste se adunară jur împrejur, spre a-i veghea somnul, sau, după cum sperau ei, aducerea aminte. Orele treceau, noaptea se adâncea, până ce fură cu toții furați de oboseală, genele li se îngreunară și adormiră visând despre insule plutitoare, Râul fără Nume și Marea cea Mare. În zorii zilei Moș Martin se trezi primul, căscă îndelung și, nici el nu știa de ce, se trezi vorbind de unul singur, după cum urmează:

- Te salut, făptulă dlagă. Ivilea ta mă feliceste. De unde vii tu, jucălie, insulă plutitoare, oale esti o viesuitoale de la Malea cea Male?

Insula se opri imediat din mersul ei de neînțeles pe apă. Acum, fie vorba între noi, nimeni nu avea de unde ști că, peste noapte, Spiriduș se arătase o clipită în jurul focului de tabără și, agitându-și poznaș aripioarele, îi șoptise ursulețului câteva vorbe anume în ureche, așa, de aducere aminte...

- Hm, oare cine să fie, cine să fie?

Vorbele răsunară de pretutindeni și de nicăieri. Eroii din poveste, treziți devreme dintr-un somn adânc și zbuciumat, priveau nedumeriți în jur, în zorii dimineții, și nu vedeau printre copaci decât malurile Râului fără Nume, Corabia Măiastră și pe ei înșiși răsfirați în jurul a ceea ce va fi fost un foc de tabără. Primul care îi lămuri fu ursulețul Moș Martin cățărât pe carapacea Țestoasei, care mai dormita încă.

- Psssstttt! le zise el prietenilor, ducându-și lăbuța la botic. A volbit Insula Plutitoare.

- Hm, se auzi din nou același glas misterios. Cine mă numește Insulă Plutitoare?

Acum eroii noștri nu mai îndrăzneau să spună nimic. Niciunui nu îi veni să își creadă urechilor și mulți se frecau la ochi și se ciupeau de vârful nasului – sau al boticului – pentru a vedea dacă nu cumva visează încă. O Insulă Plutitoare, treacă meargă, dar și vorbitoare pe deasupra, era prea de tot. Așa ceva întâlneai doar în basme.

- Foarte ciudat tărâmul ăsta sălbatic, continuă glasul necunoscut, și tuturor le păru că le vorbește un bătrân cumsecade. Le mai veni inima la loc, dar tăceau mălc.

- Toată lumea se miră că sunt o Insulă Plutitoare. Ce viețuitoare fără minte. Parcă nu ar mai fi văzut în viața lor așa ceva. Era foarte bine la Marea cea Mare.

Și Insula încheie cu același oftat pe care eroii îl auziseră cu o seară înainte. Imediat după aceea simțiră câțiva picuri pe obraji, picuri ce se transformară în curând în picături dese, deși pe cer nu era nici un nor de ploaie. Pisiuțele sălbatice începură să își lingă blana și pleoscăiră nedumerite din limbile lor micuțe. Luminat de un gând, iepurașul Urechilă culese un picur, îl gustă cu atenție, după care zise:

- Sunt lacrimi. Insula Plutitoare plânge.

Lacrimile încetară să mai cadă din coroana arborilor împreună pe insulă. Se uitau unii la alții și nu știau ce să mai spună. Ursulețul Moș Martin se hotărî atunci să mai încerce o dată.

- Te salut, făptulă dlagă. Ivilea ta mă feliceste. De unde vii tu, jucălie, Insulă Plutitoare, oale esti o viesuitoale de la Malea cea Male?

Tăcere. Apoi, același glas, parcă puțin bănuitor:

- Mda, mda, ursulețule, ai rostit bine cuvintele. Aproape perfect. Tu trebuie să fii. Te căutam de foarte multă vreme. De când anume, nu mai știu, am tot plutit până am uitat de ce plutesc. Între timp văd că am ajuns în acest Ținut Sălbatic și tare mi-e teamă să nu mă fi abătut din căutarea mea. Nu mai cunosc foarte bine drumul și mi-e teamă că nu mai știu unde să ajung și nici de unde am plecat. Mi-e tare dor de casă, de Marea cea Mare, mai zise Insula Plutitoare, după care începu iar să lăcrimeze.

Eroilor noștri li se făcu atunci tare milă de sârmană insulă și se căutară care mai de care de batiste și batistuțe, pe care nu știau cum să i le ofere straniei făpturi, așa că se șterseră ei de apa sărată ce le uda neconținut fețele. Nu se putea ști dacă nu cumva printre lacrimile insulei nu se strecuraseră ceva lacrimi de-ale lor... Sânziana, amintindu-și de cum se pierduse ea odinioară în Lumea Poveștilor, fără să mai știe drumul către casă, se hotărî să intervină, ștergându-și propriile lacrimi.

- Nu mai plânge, Insulă Plutitoare! Te înțeleg foarte bine. Suntem și noi pierduți și rătăciți în drumul spre Marea cea Mare. Poate vom merge împreună acolo de unde nu îți amintești să fi plecat, dar unde te poartă dorul neîncetat.

- Cine să fie oare, cine să fie? se auzi glasul molcom al insulei.

- Sunt eu, Sânziana, Prințesă a Lumii Poveștilor, aflată într-o călătorie dincolo de orizont, către Marea cea Mare! izbucni fețița cu toată ființa ei.

- Hmmm. Da, așa este, Sânziana, pe tine te căutam, acum parcă îmi amintesc. Dar te aflui numai cu un ursuleț, și trebuia să fiți mai mulți, mult mai mulți temerari... Așa mi s-a spus.

Atunci eroii noștri izbucniră toți deodată, ușurați și fericiți, de nu se mai înțelegea nimic:

- Suntem și noi, suntem și noi, Insulă Plutitoare!

- Cine ți-a spus?

- Când ți-a spus?

- L-ai văzut pe Vulturul Pleșuv, pe bravul nostru căpitan?

- De când ne cauți, tare demult ne cauți?

- Cum este la Marea cea Mare, cum e dincolo de orizont, e cale lungă și e primejdie mare?

Insula începu atunci să rădă încetșor, se roti jur împrejur, de îi ameți pe toți prietenii ei, și rosti cu multă, multă veselie:

- Dragii mei, ce bine îmi pare să vă întâlnesc! Foarte îndelungată căutare! La drum, căci e primejdie mare!

Și, în uralele nesfârșite ale eroilor din poveste, printre bătăi din aripi, scufii aruncate în aer, nechezat și mieunat, insula porni deîndată într-o nouă călătorie, către Marea cea Mare... Înainte, și noi înainte în poveste, căci până departe mult mai este!

Pe Râul fără Nume se zărea Insula Plutitoare, ducând cu ea către necunoscut o armată de pisicuțe sălbatică, vulturi pleșuvi, bufnițe sperioase, piticuți poznași, iepurași drăgălași, ce mai, întreaga Lume a Poveștilor. Era veselie mare, se cântau cântece piticești, de ai fi zis că eroii noștri plecaseră în vacanță, către marea cea mare. Numai Mugurel, viteazul din poveste, călare pe poneiul negru-negru cu o stea în frunte, privea încruntat și îngândurat malurile tot mai amenințătoare ale Ținutului Sălbatic. Nu se putea ști ce se ascunde dincolo de ele și ce primejdii neprevăzute se puteau abate oricând asupra straniului petec de pământ de pe firul apei. Degeaba încerca voinicul să afle ceva de la Insula Plutitoare. Aceasta părea că nu își mai amintește nimic din călătoria ei dinspre marea cea mare. Era bucuroasă nespun că își aflase prietenii și cu asta misiunea ei ajunsese, cum s-ar zice, la bun sfârșit. Tare uitucă insulă, și nu e de mirare că se înțelegea de minune cu ursulețul Moș Martin. Doar câțiva dintre temerari împărțeau temerile voinicului Mugurel: piticul Gnom, contele Urechilă și ducele Căluț, toți oșteni de nădejde odinioară, în călătoria către Trecătoare, în căutarea Luminii. Reuniți la sfat de taină, departe de zarva celorlalți, aceștia își spuneau vorbe îngrijorătoare.

- Ceva nu este în regulă cu Insula Plutitoare, începu Mugurel.

- Nu cred că ne ascunde ceva, dar are mintea cam zdruncinată. Plânge din te miri ce și nici nu mai știe când, de unde și cum a ajuns până aproape de Lumea Poveștilor, continuă contele Urechilă, care, fiind mare cititor de cărți felurite, chiar și medicale, se grăbi să adauge: Îi recomand o cură de băi naturale la marea.

Piticul Gnom se opri din pufăit, îl privi cam lung pe iepurașul Urechilă, și adăugă într-o doară.

- Mda, conte, ai glăsuț cum nu se poate mai bine. Ca să vezi întâmplare, noi mergem tocmai către marea cea mare, dacă nu ai uitat, cumva.

Eroii pufniră în râs, pe înfundate, gândind că prea multe cărți citite îl cam încurcau uneori pe urechiosul învățat. Iepurașul își agită urechile, după care se declară de acord.

- Așa este, prietene. Asta vroiam să spun și eu. Tocmai ce mi-ai luat vorba din gură. Ce minunată întâmplare și potriveală, cu marea cea mare. Când vom ajunge acolo, de bună seamă că insula își va aminti totul.

- Mi-e să nu fie prea târziu, interveni, cu un nechezat nervos, ducele Căluț. Poneiul negru-negru îl aprobă imediat, nechezând și el scurt.

- Eu nu sunt așa de sigur că vom ajunge acolo prea curând, reveni Mugurel.

Eroii îl priviră nedumeriți. Voinicul, privind în zare, adăugă serios:

- Voi nu ați văzut că nu e cu putință să ne apropiem de Orizont? În fiecare dimineață acesta se îndepărtează de noi, de parcă ne-ar face în ciudă.

Căzură cu toții pe gânduri. Așa era, Orizontul părea foarte misterios, orice ar fi făcut drumeții, nu era cu putință să stai de vorbă cu el așa, despre una, despre alta, cum ar fi despre Vulturul Pleșuv, își ziseră toți în gând, cu capetele în pământ. Piticul Gnom rupse primul tăcerea, după un pufăit sănătos din pipă:

- Propun ca, împreună cu toți piticuții mei, să reluăm în stăpânire Corabia Măiastră și să pornim înainte, în recunoaștere. Mi-e ca insula să nu se îndrepte, neștiutoare și uitucă, înspre cine știe ce capcană neprevăzută.

- Ideea ta e strălucită, prietene, se grăbiră să fie întrutotul de acord ceilalți. Fii numai cu băgare de seamă!

- N-aveți grijă. Nu s-a născut ea încă întâmplare să îmi scufunde corabia! se făli, mândru, piticul Gnom.

Iepurașul Urechilă se opri, în ultimul moment, să îi amintească prietenului său că măiastra lui corabie plutea doar de câteva zile, răstimp în care nu prea dăduseră piept cu cine știe ce primejdii... Zis și făcut, piticuții trecură la bord, înălțară și câteva pânze, după care porniră înainte în urale, dispărând în curând după un cot al râului. În acel moment Mugurel se încruntă din nou. Planul părea prea ușor. Și dacă piticuții se vor rătăci în Ținutul Sălbatic?

Nici nu știa Mugurel câtă dreptate avea și cât de mult se înșela, totodată. Cineva urma a se rătăci de cursul Râului fără Nume, în hățșurile Ținutului Sălbatic, dar nu despre piticuți avea să fie vorba... Iar noi, dacă vrem să aflăm cine se va pierde de calea către marea cea mare, să nu mai stăm cu ochii la soare; povestea nu ne așteaptă, ea merge înainte, nu are răbdare!

În înserare, Mugurel, ducele Căluț și contele Urechilă priveau îndelung și tot mai neliniștiți înspre zare. De când plecaseră piticuții, nici un semn, nici o chemare, nici o solie dinspre Corabia Măiastră, nimic, parcă i-ar fi înghițit împreună și zarea și marea cea mare. Cu chiu, cu vai, cu greu fură convinși câțiva vulturi pleșuvi să se înalțe în zbor, nu prea înalt însă, și să purceadă în recunoaștere. Nu se mai auzi nimic dinspre ei, și gândurile tuturor se înnegurară tare, până când, în după-amiaza târzie, toți ceilalți vulturi pleșuvi luară o hotărâre: să plece în zbor în căutarea căpitanului lor și a celorlalte zburătoare ce se pierduseră dincolo de zare. În zadar se rugară de ei eroii din poveste să nu se încumete în depărtări, că e primejdie. Vulturii plecară tare pleșuvi fălfâind din aripile lor maiestuoase,

petrecuți de lacrimile celor rămași pe Insula Plutitoare. Se vor mai întoarce ei, oare?

Deodată, în lumina asfințitului, un punct negru putu fi zărit în zare. Se auziră, pierdute în mari depărtări, și câteva sunete de corn, dar nu se putea ști dacă erau semnale de veselie sau de avertizare. Sânziana, ursulețul Moș Martin, iepurașii, pisicuțele și bufnițele se bucurară totuși tare-tare. Mugurel, contele Urechilă și ducele Căluț se încruntară într-o temere mare. Țestoasa scoase o clipă capul de sub carapace, după care și-l ascunse degrabă la loc. Insula Plutitoare începu să tremure și să se frământa, cuprinsă de o agitație de neînțeles. Primii care abandonară insula fură șoriceii, despre care uitaseră cu toții de când plecaseră din Codrul Fermecat. Chițaitoarele se ascunseseră dibace până în acel moment, de frica pisicuțelor sălbatic. Iepurașul, care citise foarte multe cărți, își pleoști imediat urechile și zise temător, privind șoriceii grăbiți să ajungă înot la mal:

- Prieteni, nu e semn bun. Ne așteaptă o încercare cum nici cu gândul nu gândim. Eu spun să ne pregătim de luptă. Și mai ales de înot către malurile Ținutului Sălbatic.

Insula Plutitoare începu să se agite și mai mult. Părea că e pe punctul să se rupă în bucăți. Pata necunoscută din zare se apropia vertiginos în zbor. Imediat, gândurile tuturor se întoarseră în trecut, către liliecii uriași și bătălia de odinioară, de pe Râul fără Nume. Pisicuțele își ascuțiră gheruțele, își zburliară blana și mieunară mai degrabă înfricoșate. Bufnițele fâlfăiră scurt din aripi și o și țâșniră către malurile Ținutului Sălbatic, purtându-și în zbor prietenele pisicuțe, fără a mai aștepta pe nimeni și nimic. Țestoasa se furișă, tăcută, în apă. Licurici se ascunse bine-bine între cârlionții fetei. Iepurașii fremătau din boticuri și își tot lungeau urechile în depărtare, privind nehotărâți către contele Urechilă. Așteptau un semn din partea lui. Ducele Căluț se apropie repede cu Sânziana și cu ursulețul Moș Martin în spinare, nechezând puternic. Mugurel își scoase săbiuța micuță-micuță, de ai fi spus că e de jucărie, și o îndreptă către făptura ce înainta dinspre asfințit, dinspre marea cea mare, de dincolo de zare. Aceasta împrăstie atunci, pentru prima dată, o lumină orbitoare. Brusc se auzi glasul tremurat al Insulei Plutitoare:

- Dragii mei, mi-am amintit câte ceva din drumul meu dinspre marea cea mare. Se apropie o primejdie foarte, foarte înfricoșătoare. E o zburătoare cu corp de șopârlă și cu gheare, ce scoate foc pe nări și e feroasă tare. Nu mai știu cum îi spune pe nume...

- E un balaur, Insulă Plutitoare, rosti scurt iepurașul Urechilă, după care înghiți în sec.

- Așa e, așa e, fu de acord Insula Plutitoare. Vă sfătuiesc să vă adăpostiți din calea lui, nu îl puteți înfrunta.

- Dal cum, dal cum? întrebă tremurând ursulețul Moș Martin, pitit în spatele Sânzianei, de unde se gădea că o putea apăra mai bine pe prințesa inimii sale...

- Hm.... se gândi Insula Plutitoare. Prieteni dragi, nu aveți altă șansă decât Ținutul Sălbatic. Am să vă las la mal.

Dar insula nu mai avu vreme să își ducă prietenii la mal. Balaurul era foarte aproape și arunca valuri de foc pe nări, pârjolind totul în cale. Fiecare se aruncă în apă și înotă din răspuț spre ce direcție îi veni la îndemână. Iepurașii o luară la dreapta, despărțindu-se astfel de pisicuțe și de bufnițe; ducele Căluț se avântă curajos pe urmele iepurașilor, doar Mugurel rămase cu săbiuța îndreptată către dușmanul fioros

din înălțimi. Dar nu pentru multă vreme. Cu o ultimă zguduire, Insula Plutitoare dispăru sub apă, chiar înainte ca balaurul fioros să arunce o pală de foc peste ea. Mugurel și poneiul negru-negru cu o stea în frunte rămaseră singuri în mijlocul Râului fără Nume, pentru a înfrunta dușmanul ce se arăta imens deasupra lor. Balaurul se oprise deasupra băiețelului și îl privea curios cum își agită săbiuța către el. Monstrul zburător își întinse gâtul lung și apucă tacticos în colți săbiuța, căreia Mugurel nu vru nicicum să îi dea drumul. Așa se face că voinicul fu înălțat în aer și se pierdu în înălțimi agitându-și mâna liberă către botul imens al făpturii înfricoșătoare. Era o luptă foarte inegală, trebuie să se fi gândit poneiul negru-negru, în timp ce necheza îndelung în mijlocul apelor învolburate, pentru prima dată temându-se cu adevărat de soarta ce îl aștepta pe Mugurel, voinicul străin de aceste meleaguri, dar care se ivise, odinioară, din senin, pentru a apăra Lumea Poveștilor.

Și în inima tuturor se cuibări aceeași întrebare: ne vom mai reîntâlni curând, oare?

Bufnițele sperioase zburară ce zburară prin Ținutul Sălbatic, până ce oboseala fu mai mare decât teama de balaur, așa că poposiră printre copacii amenințatori. Pisicuțele sălbatic, ce mieunaseră nevoie mare, acum tăceau mălc, își lingeau blănița și iscodeau atente în jur. Se înnoptase de-a binelea, așa că deopotrivă pisicuțe și bufnițe se simțeau, măcar astfel, în largul lor: nimeni nu vedea ca ele prin întunericul de nepătruns. Se vor fi gândit că, până la urmă, nu scăpaseră de soarta pe care le-o hărăzise ursulețul Moș Martin: iscoade de nădejde prin Ținutul Sălbatic. Dar cui să raporteze ele ceea ce vedeau? Unde erau toți prietenii lor, eroii din poveste? Rătăciți, asemenea lor, prin cotloanele Ținutului Sălbatic. Atente, pisicuțele purceseră la drum. Nu era vreme de pierdut. Trebuia să iasă cumva la liman, deși habar nu aveau încotro era indicat să își îndrepte pașii. Toate erau însă de acord că în preajma Râului fără Nume era primejdie mare. Nu că le-ar fi folosit mare lucru, întrucât habar nu mai aveau încotro va fi fost firul apei.

Pisicuțele ciuleau urechile, mijeau ochii sclipitori în noapte, atingeau cu mare fereală pământul cu lăbuțele, își zburleau blănița, își fremătau neîncetat boticul și mustățile, dar nu simțeau nimic. Parcă nu era nici țipenie de viețuitoare în Ținutul Sălbatic. De la o vreme începură să se întrebe de ce i se spunea Ținutul Sălbatic. După alt răstimp căzură de acord că, la urma urmei, puteau fi la fel de bine în Codrul Fermecat; ba chiar acolo măcar aveau ceva de furcă printre atâtea pozne și păcăleli pe care le pregătea Codrul, pe când aici, nimic. În scurt timp, pisicuțele și bufnițele nici nu mai erau atât de sălbatic și de sperioase. Adevărul e că începuseră să se plictisească înfruntând tăcerea și nemișcarea Ținutului încremenit. Se gândeau cu nostalgie până și la balaur, măcar pe Râul fără Nume se mai întâmpla câte ceva de care să te sperii. Pe când aici, doar luna putea fi zărită printre coroanele copacilor. Dar luna nu era o primejdie cine știe ce, ba chiar dimpotrivă. În fiecare dimineață, pisicuțe și bufnițe o priveau cu jind și cu mare părere de rău cum dispăre de pe cer și odată cu ea și noaptea. Luna și noaptea erau dintotdeauna cei mai buni prieteni ai pisicuțelor și ai bufnițelor.

Tocmai se gândeau dacă nu ar fi mai bine să se adune și să depene povești și amintiri din vremurile de odinioară, când se auzi un sunet tare straniu, departe, în noapte. Părea că cineva plânge într-un fel tare ciudat, cum nu mai cunoscuseră

vreodată. Ți se rupea inima când auzai sunetul acela prelung și trist. Atât le trebui pisicuțelor și bufnițelor. Uitând că ar trebui să se teamă, o și porniră glonț printre copaci și tufe, bucuroase că aveau ce iscodi. Poate că, până la urmă, și Ținutul ăsta Sălbatic știa ceva pozne. Nu s-ar fi mirat să îl afle pe Spiriduș râzându-și de ele și suflând prin vreun corn de curând inventat. Adevărul e că uitaseră complet de balaur. Parcă nici nu ar fi fost.

Dar nu era Spiriduș. Pisicuțe și bufnițe priveau mirate către o făptură cum nu mai întâlniseră vreodată. Tare caraghioasă, îți venea să și râzi, dar ți se și făcea milă de ea. Urechile clăpăuge, nu avea mustăți, botul prea mare, blana prea lungă și prea aurie, coada prea scurtă și, pe deasupra, ființa era prea greoaie să se poată cătăra, la nevoie, în copaci. Hotărât, era cel mai neajutorat animal pe care pisicuțele îl văzuseră vreodată. Ce să te faci cu el? Ți se rupea inima numai când îl vedeai cum le privea speriat și dezorientat, scurmând cu ghearele în pământ. Măcar avea gheare. Pisicuțele hotărâră pe loc să îl salveze pe bietul animal care s-ar fi prăpădit fără ajutorul lor, nu încapă îndoială. Îl înconjură din toate părțile mirosindu-l curioase, până când, bietul de el, își luă inima în dinți, se încordă pe cele patru picioare și scoase un sunet scurt din botul prea mare și fără mustăți. Pisicuțele se uită unele la altele și se prăpădiră de râs. Ce caraghios animal, se pare că nici să miaune nu știa. Prăpăditul. Și uită-te numai la el cum le privea tare-tare uimit cum se tăvălesc pe jos de râs. La ce s-o fi așteptat? Să sară în tufișuri speriate? Dintr-atât? Mare aiurit auriul ăsta. Acum, punându-și botul pe picioarele din față, își pleoști și mai mult urechile clăpăuge și începu să scâncească. Mai avea puțin și plângea, ce mai. Una dintre pisicuțe, cea mai fâșneată din toate – odată prinsese un șoricel de coadă, dar îi dăduse drumul, căscata – hotărî să îi vorbească ghemotocului auriu.

- Miau, miau, auriule, noi suntem pisicuțele sălbatice, iscoade din Lumea Poveștilor. Nu îți fie teamă, te vom salva deîndată, numai să ne spui cine ești și de unde vii.

Ghemotocul auriu le privi printre urechile clăpăuge, mai scânci de câteva ori, după care își luă inima în dinți și zise:

- Ham, ham, eu sunt un cățeluș fioros și nu mi-e teamă de nimeni, pisicuțe zăpăcite ce sunteți voi.

Pisicuțele se priviră nedumerite. Cățeluș? Ce o fi aia? Și de ce sunt ele zăpăcite? Nu era prea politicos auriul. Să îl mai salveze oare? se gândiră ele ca, supărate. Să vedem, ce mai zice, apoi hotărâm.

- Și mă rog de unde vii tu, cățeluș fioros, și ce faci aici, în Ținutul Sălbatic?

Auriul ridică botul, acum parcă ceva mai sigur pe el și, deloc fioros, răspunse deîndată:

- M-am rătăcit în pădure și caut drumul spre casă. Dar voi ce faceți aici?

Pisicuțele se priviră uimite. De unde apăruse ghemotocul ăsta neajutorat, dacă Ținutul Sălbatic nu era casa lui? Mare mister.

- Noi fugeam din calea balaurului și ne-am pierdut de prietenii noștri. Trebuia să ajungem la marea cea mare, dincolo de orizont.

Cățelușul, tot mai sigur pe el, le cerceta atent. Hotărât, pisicuțele astea erau cam într-o ureche.

- Nu există balauri fioroși și nu poți să ajungi dincolo de orizont, decât în poveste, asta o știe oricine. Sunteți niște pisicuțe foarte zăpăcite, v-am spus eu.

- Zăpăcit ești tu, auriule, se supără fâșneata, nu vezi că nici să miauni nu știi?

- Dar măcar știu să latru. Am învățat acum o săptămână. Încă mai exersez.

Pisicuțele fură complet dezorientate de răspunsul auriului. Deodată înțeleseseră. Era un pui, sârmanul. Pe loc îl iertară pentru că nu era pisică și hotărâră să îl învețe, cu răbdare, cum să se descurce în viață.

- Auriule, te vom învăța noi cum să miauni. Lasă lătratul, că nu te ajută la nimic, cu el nu ajungi departe. Vrei să vii cu noi?

Cățelușul se uită cu milă la pisicuțele astea aiurite, care credeau că în lumea asta mare există balauri, că poți să ajungi dincolo de orizont și că dulăii ar trebui să miaune. Ia să se fi întâlnit ele cu un doberman sau un saint-bernard, alta era povestea. Până una alta, însă, se hotărî să le accepte așa cum erau, cam într-o ureche. Cel puțin avea cu cine vorbi, căci se plictisise de unul singur prin pădurea fără de sfârșit. Dar o poznă tot le va juca el, ca să se răzbune.

- Vin cu voi, cu o condiție.

Pisicuțele ciuliră urechiușele. Auriul mai punea și condiții, ia auzi! Curioase, așteptară.

- Să vă învăț să lătrați. Nu e așa de greu, să știți.

Și porniră împreună prin Ținutul Sălbatic, lătrând și mieunând într-o mare veselie. Dacă iepurașul Urechilă, mare cititor de cărți, s-ar fi aflat printre ei, le-ar fi spus pisicuțelor că se întâlniseră cu un cocker spaniol, specie dispărută tare de demult din Lumea Poveștilor, a cărei principală îndeletnicire era să alerge toată ziua după pisicuțe sălbatice. Poate era mai bine că iepurașul lipsea. Pisicuțele nu l-ar fi crezut.

Adânc și mai adânc, în Ținutul Sălbatic, iepurașii țopăiau dezordonat, înfricoșați de balaurul înfiorător, spriindu-se de propria umbră, temători de liniștea și întunericul din jur, îngroziți că nu mai știau încotro se îndreaptă, unde se află și când se vor reîntâlni cu prietenii lor. Ce mai, în cele din urmă ajunseră într-atât de panicați încât se adunară cu toții grămadă, își ascunseră ochii după urechile clăpăuge și stăteau așa, nemișcați în nopțe, cu inima bătându-le tare-tare, repede-repede, visând la imașurile lor înflorite din Comitat, la un morman de morcovi dulci și la cel puțin o varză mare și verde, numai bună de ronțait. Ca să fim corecți, unul poftea o varză roșie.

După o vreme numai ce auziră urechile clăpăuge și pleoștite peste ochi zgomote înfundate în depărtare, așa, ca și cum cineva sau ceva ar fi bătut mărunț, neîncetat, pământul. Pe măsură ce zgomotele astea supărătoare și de neînțeles sunau tot mai aproape și mai aproape, inima iepurașilor bătea tot mai repede și mai repede, așa că la un moment dat sârmanilor urecheați nici nu le mai sună nimic altceva în minte decât hărmălaia propriilor inimioare. Dar nu ar fi îndrăznit să se miște nici un deget. Ce mai, când poneiul alb se opri din galop, purtându-i în spate pe prințesa Sânziana și pe zăpăcitul de Moș Martin, fetița și ursulețul se gândiră foarte încurcați dacă nu cumva întâlniseră o ciudată statuie iepurească înălțată în mijlocul Ținutului Sălbatic. Lipseau doar straturile de morcovi. Ducele Căluț fu primul care se hotărî să lămurească situația, așa că necheză puternic și bătu din copite. În acest moment sârmanii iepurași numai că nu leșinară de frică, lor li se părea că balaurul fioros i-a aflat și urmează să îi pape repede-repede, pe nerăsuflăte, așa, cam cum ai ronțai o varză roșie vara pe

înserate. Și la desert, un morcovior dulce, treacă-meargă. Cum nu era de glumă cu bieteles făpturi, Sânziana se hotărî să le vorbească pe îndelete. Așa că spuse o poezie pe care o învățase ea odată, demult, nu se mai știe când.

- Iepuraș, drăgălaș, ai fugit peste imaș, și te-ai dus, colo sus, între tufe te-ai ascuns, dar Codău, câine rău, te-a gonit din cuibul tău, și-ai plecat, supărat, în cel Codru-ndepărtat.

Atunci urecheații se liniștiră ca prin farmec. Era cântecelul lor anume, pe care contele Urechilă îl citise într-o carte și pe care îl exersau în fiecare noapte cu lună plină, pe câmpiile înflorite ale Comitatului, doar atât că nu prea înțelegeau ce o fi cu acel Codău, câine rău. Dar până una alta, ce mai veselie și bucurie când văzură că s-au reîntâlnit cu Sânziana. Începură să țopăie iepurește printre picioarele ducelui Căluț, până ce zăpăcitul de ursuleț căzu în mijlocul blănițelor catifelate și neastâmpărate și fu aruncat în aer neîncetat, iar și iar, până nu mai știu unde e cerul înstelat și unde e pământul întunecat. Licurici se zbenguia pretutindeni, printre urecheați și cârlionți, iar întreaga lume se învărtea în capul lui Moș Martin, îi vâjâiau urechile și, ce fu mai grav, își pierdu ochelarii.

- Oplisi, stasi, nu mai pot, iepulasi dlăgălasi, plinsesă, salvează-mă, ajutooooo!!!

Dar Sânziana se prăpădea de răs în mijlocul hărmălaiei și se părea că uitaseră cu toții de balaur și de Ținutul Sălbatic și nu văzură cum dintr-un tufiș îi priveau doi ochi strălucitori. În cele din urmă făptura necunoscută și nevăzută își dresă glasul și spuse tare, că să se facă auzită de către toți:

- Hm, hm, hm-hm, desstul cu joaca, trebuie sssă pornim la drum.

Deîndată iepurașii se întoarseră pe lăbuțele dinapoi, își înălțară urechile lungi-lungi și începură să freamete din boticuri către tufișul vorbitor. Inimile le bătură iar mai repede, dar, fiind alături de Sânziana, nădăjduiau că nimic rău nu li se va întâmpla. Fetița nu era însă la fel de sigură. Ba chiar se întrebă dacă nu cumva balaurul are darul vorbirii. În cele din urmă ursulețul Moș Martin, care nu vedea mai nimic fără ochelari, cu atât mai mult noaptea, se îndreptă curajos către tufiș.

- Cine esti tu, viesuitoare fălă nume, cale ne întlelupi nouă joaca, și cu ce dlept? Volbeste, altfel fulia mea se va abate asupra ta, stlăine!

Acum e drept că iepurașii, Sânziana și ducele Căluț mai degrabă fură cât pe-aci să pufnească în răs auzind cum îl înfruntă ursulețul pe necunoscutul din tufiș, dar imediat le veni inima la loc și pășiră alături de bravul lor prieten, către cele două luminițe strălucitoare din noapte.

- Da, da, vorbește, spune cine ești și ce dorești de la noi, voce fără de nume! ziseră ei într-un glas.

Cele două luminițe străluciră parcă și mai tare, după care vocea zise, puțin temătoare:

- Mă ssscuzați, dar sssunt un messenger de la contele Urechilă. Urmați-mă, ca sssă îl reîntâlniți cât mai curând. Vă așșșteaptă către ssssoare-apune.

Eroilor noștri deîndată le tresăltă inima de bucurie. Așadar contele nu se pierduse de ei! Dar imediat ducele Căluț necheză, bătu din copită și se răsti la necunoscut:

- Și de ce nu vin el și te trimite pe tine? Cum putem avea încredere în doi ochi strălucitori ce apar așa, pe neașteptate, în noapte, în mijlocul Ținutului Sălbatic?

- Contele sse grăbeșșște către bârlogul unuia de-i ssspune balaurul fiorosss, eu nu-l cunossssc. Dar nu e vreme de pierdut.

Mi-a zisss sssă vă ssspun o poezie, care sssună cam așșșș: „Iepurașșș, drăgălașșș, ai fugit pessiște imașșș, șșșși te-ai dusss, colo susss, între tufe te-ai asssscunss, dar Codău, câine rău, te-a gonit din cuibul tău, șșșși-ai plecat, sssupărat, în cel Codru-ndepărtat.”.

Urecheații țopăiră fericiți auzind parola, dar Sânziana se încruntă deîndată. Oare de când pâdea prin tufișuri necunoscutul? Apucase să audă de la ea cântecelul? Puteau avea încredere în el?

- Dar ce ești tu, la urma urmei? întrebă îngrijorată fetița.

- Eu sssunt un vulpoi prietenosss, sssingurul din neamul meu de accesst fel. Am fugit de la Grădina Zoologică șșșși acum așșș vrea sssă ajung înapoi. Nu îmi place în sssălbăticie. Mă primiți cu voi?

Iepurașii nu înțelegeau mare lucru: Grădina Zoologică, vulpoi, ce să fie toate astea? Nu existau în Comitat și chiar în tot cuprinsul Lumii Poveștilor. Dar bietul animal părea tare speriat și amărât acolo în tufiș, așa că urecheații fură de acord să aibă grijă de un vulpoi așa de singur. Doar Sânzianei ceva nu i se părea tocmai cum trebuie. Își aducea ea aminte câte ceva despre Grădina Zoologică, dar parcă acolo vulpea și iepurașii nu locuiau împreună. Până una alta însă nu aveau încotro, așa că porniră prin Ținutul Sălbatic, împreună, către soare-apune, orientându-se după mușchiul de pe copaci. Ursulețul fu foarte fericit când vulpoiul prietenos îi întinse ochelarii pierduți. Se pare că era într-adevăr un vulpoi tare de treabă, nu ca acel misterios Codău câine rău.

Poneiul negru-negru cu o stea în frunte galopa tare înverșunat prin Ținutul Sălbatic, în căutarea voinicului Mugurel, furat din mijlocul râului de către șopârla zburătoare și înfiorătoare. Poneiul era ultimul care îi văzuse pe cei doi, băiețel viteaz și balaur fioros, pierzându-se departe, în înălțimi, către necunoscuta zare, către marea cea mare, acolo, unde apune luminosul soare. Nechezând deznădăjduit în mijlocul văltoirii, poneiul se jură că nu se va opri din drumul său până ce nu îl va afla pe Mugurel; căluțul era foarte încrezător că băiețelul va răpune sălbăticiunea înaripată. Dar unde să fie aceștia, oare? Iar poneiul negru-negru fornăia și necheza și își scutura coama și gonea neostenit în noapte, către nicăieri, către oriunde, către undeva unde nici cu gândul nu gândea.

La un moment dat numai ce îi răsări în cale o arătanie foarte stranie. În primul moment poneiul vru să necheze de bucurie, crezând că întâlnește unul dintre pitici. Apoi nechezatul i se opri pe nări, căci băgă de seamă cum că făptura, deși micuță asemenea piticilor din Lumea Poveștilor, nu semăna întru totul cu aceștia. Mai pe scurt, nu avea scufie roșie, ci verde. În rest, stătea liniștit pe o buturugă, sprijinindu-și fața în palmă și cotul pe genunchi, pufăind îngândurat dintr-o pipă, întocmai după cum făcea adeseori piticul Gnom. Fără să pară deloc surprinsă de apariția poneiului, făptura se întrerupse din pufăit și zise după cum urmează, de parcă l-ar fi cunoscut pe căluțul cu o stea în frunte de când era doar un mânz:

- Seara bună, poneiule călător. Poftește de te odihnește. Te așteaptă o mână de ovăz proaspăt și o gură de apă cristalină. Ți-am pregătit de toate.

După care pufăi din nou, liniștit, din pipă. Poneiului negru-negru cu stea în frunte nu îi veni să-și creadă urechilor. Era prea de tot. Pășind încet, se apropie de piticuț și necheză ușor, scutură din coamă, după care vorbi cu un glas hotărât.

- Nu e chiar așa de bună seara, străinule. Eu sunt poneiul negru-negru cu stea în frunte și îmi caut stăpânul, viteazul Mugurel, răpit de balaurul fioros. Dar tu cine și ce să fii, oare?

- Știi totul despre tine, căluțele. Mi-a spus deunăzi Spiriduș. Eu sunt un elf, spirit al focului, al apei sau al vântului, încă nu m-am decis sigur, iar pe nume mi se spune Statu-Palmă-Barbă-Cot. Nu aș putea spune de ce mi se zice așa.

După care elful își așază iar barba în palmă și cotul pe genunchi și stătu așa, pufăind îngândurat. Poneiului îi veni să rădă de elful cam zăpăcit și hotărî că era o făptura simpatică. Dar avea alte gânduri mai importante. Va să zică Spiriduș? Ciudată poveste și asta, cu plecarea dincolo de zare. Părea tot mai mult că nu părăsiseră Lumea Poveștilor.

- Statu-Palmă-Barbă-Cot, dar cum îl cunoști pe Spiriduș?

- Ah, asta nici nu se mai poate ști. Dintotdeauna. Tot apare și mă întrebă dacă m-am decis ce vreau să fiu, spirit al focului, al apei sau al vântului, după care dispăre repede-repede, spune că îl așteaptă treburi urgente în Codrul Fermecat. Pe unde o fi asta, nu știu, dar de, Lumea Poveștilor e fără de sfârșit.

Poneiul negru-negru cu o stea în frunte rămase mut de uimire. Va să zică elful știa de Lumea Poveștilor, nu doar de Spiriduș? Tare straniu Ținutul Sălbatic. Curios, căluțul își plecă botul, culese o gură de ovăz, și zise încet, cu ceva păreri de rău și aduceri aminte.

- Statu-Palmă-Barbă-Cot, dacă ai ști tu că eu vin din Lumea Poveștilor, și mi-e tare dor de casă, dar trebuie să îl aflu pe viteazul Mugurel și pe toți ceilalți rătăciți în acest Ținut Sălbatic și apoi să ajungem la marea cea mare... Parcă aventura nu se mai sfârșește niciodată, e cale atât de lungă până dincolo de zare....

Elful mai pufăi odată, după care îi aruncă o privire neîncrezătoare poneiului și zise:

- Poneiule călător, îmi ești simpatic, dar spui și vorbe cugetate și vorbe necugetate. Dincolo de zare, se poate, nu se poate să ajungi, nu știu, nu m-am gândit niciodată să purced, om vedea. Până acum am fost prea ocupat cu alte gânduri, știi tu, trebuie să aleg: spirit al focului, al apei sau al vântului? Grea alegere. Cât despre Ținutul Sălbatic, bați câmpii. S-or fi rătăcit prietenii tăi, se mai întâmplă dacă ești neatent, dar Pădurea Vrăjită ni-i va reda ea cât de curând. Nimeni nu se pierde fără de urmă în Lumea Poveștilor.

Poneiul rămase încremenit. Nu știa ce să mai creadă. Cu jumătatea de voce, îndrăzni.

- Statu-Palmă-Barbă-Cot, tu vrei să spui că acum nu ne aflăm în Ținutul Sălbatic, ci în Pădurea Vrăjită? Și că aceasta face parte din Lumea Poveștilor?

- Sigur că da, căluțele călător. Se vede că ești străin de aceste meleaguri. Ținutul Sălbatic nu e aici, e mai către soare-răsare, dacă o apuci pe firul Râului fără Nume, către izvoare. Dar nimeni nu pleacă într-acolo, nu se știe exact ce te așteaptă prin acele părți necunoscute, e mai cuminte să nu părăsești Pădurea Vrăjită. E cel mai încântător loc din Lumea Poveștilor.

După care Statu-Palmă-Barbă-Cot mai pufăi odată, hotărât, din pipă. Poneiul se ridică imediat în două picioare, necheză vesel și începu să tropăie din copite în jurul elfului.

- Suntem tot în Lumea Poveștilor? De necrezut! Ce veste bună îmi dai. Asta înseamnă că ne vom reîntâlni cu toți prietenii mei?

- Poneiule călător, dacă ai terminat cu ovăzul, eu spun să plecăm. Dragonul ne așteaptă de ceva vreme în peștera sa. Și

Mugurel la fel. Nu e vreme de pierdut. Vom pleca, se pare, cu toții dincolo de zare, către marea cea mare.

Poneiul negru-negru cu o stea în frunte rămase încremenit în mijlocul Pădurii Vrăjite. Cum adică Dragonul îi așteaptă? Păi nu era un balaur fioros? Pufăind pentru ultima oară, Statu-Palmă-Barbă-Cot mai spuse gânditor:

- Știi, sărmanul Dragon are obiceiurile lui, e o făptură tare așezată și cuminte. Doar astă seară ce a trebuit să se înalțe în zbor într-o misiune aparte. Spunea că trebuie să îi întâmpine cum se cuvine pe niște călători nou-sosiți pe firul Râului fără Nume dinspre Ținutul Sălbatic. Nu era sigur că mai știe să arunce foc pe nări, dar se gândea că se va strădui să facă totul cum se cuvine. Mă uit la tine și bag seamă că ceva nu a ieșit tocmai cum era planificat, o fi împroșcat prea multe flăcări, îi e greu să își regleze tirul. Să mergem, poneiule călător, să mergem. Se apropie zorii. De acum se vor fi trezit deopotrivă Dragonul și Mugurel. Ne așteaptă să bem un ceai, sau o cafea, sau o cană cu lapte, fiecare cum dorește. Dragonul e foarte ospitalier, e întotdeauna bucuros de oaspeți.

Poneiului negru-negru cu o stea în frunte îi pieri suflarea de uimire. Apoi porni numaidecât în galop, purtându-l pe elf în spate, către sălașul balaurului fioros. Pardon, către peștera Dragonului ospitalier.

Vă mai amintiți desigur cum piticuții cu scufii roșii, unii fără scufii, plecaseră înainte pe Râul fără Nume, la bordul Corăbiei Măiastre, cu gândul să înfrunte primejdii de negândit. Înaintau cu multă atenție, cârmind încet la fiecare cot, încruntați și pregătiți să dea pieptul cu cele mai înfiorătoare făpturi. Cu toții pufăiau neîncetat, astfel că, din depărtare, deasupra râului și al ținutului se înălța un nor gros de fum mișcător care dădea de știre cam pe unde se aflau marinarii bărboși. Și se mișcă norul de fum ba mai încoace, ba mai încolo, până ce se opri în loc. Ce să fie oare, ce să fie? La un moment dat numai ce văzură piticuții un steag sau cam așa ceva (contele Urechilă ar fi spus „blazon”), agățat de o ramură mai joasă a unui copac, cum fâlfăia mândru deasupra Râului fără Nume. Apropiindu-se încet, putură admira o stemă desenată în mijlocul steagului, iar desenul nu arăta nimic altceva decât pe balaurul fioros, cu aripile desfăcute, cu coada îmbârligată pe după aripi, cu focul ieșindu-i năpraznic dintr-o singură nară, cu o căciulă de noapte pleoștită peste cap, cu ochii mari și mirați ce păreau mai degrabă tocmai treziți din somn decât înfiorători. Piticuții nu se putură opri să nu zâmbească văzând așa desen, parcă l-ar fi făcut cineva în joacă, vrând să bage groaza în cei care l-ar fi privit, dar, de fapt, stărnind doar voie bună. Ce mai, se vedea de la o poștă că balaurul din imagine era tare cumsecade și doar își dădea așa, puțină importanță. Dar ce îi distră peste măsură pe piticuți fură cuvintele scrise dedesubt: „Bine ați venit pe domeniul Dragonului ospitalier. Cazare, masă și conversație asigurate. Tot înainte și prima la dreapta. Acostați cu încredere și strigați tare, poate dorm.”

Deîndată piticuții hotărâră în sinea lor că Ținutul Sălbatic se poate să fi fost, la urma urmei, nu chiar așa de fioros după cum îi era renumele. Așa că purceseră tot înainte și în curând o cotiră prima la dreapta, către un debarcader ce se putea zări la picioarele unei stânci răzlețe. Cum am spune, ajunseseră la destinație. Se uitară ei împrejur, dar liniște și nici țipenie de Dragon. Soarele ardea sus pe cer, râul curgea alene alături de Corabia Măiastră și piticuții se gândiră că probabil Dragonul

trage un pui de somn așa, de după-amiază.

- Eu spun să îl lăsăm să doarmă, să nu cumva să îl deranjăm, zise un piticuț. La urma urmei măcar pe o nară tot poate să scoată foc și, dacă se supără, vai de scufiile noastre.

- Ba eu zic să îndrăznim, pe stemă scria să strigăm tare dacă doarme. Prea vă temeți pentru scufii, prieteni, mai adaugă al doilea piticuț care, trebuie să recunoaștem, nu avea de ce să îi fie teamă, își pierduse căciulița în focul de pe Insula Plutitoare.

- Ce-ar fi dacă am porni pâș-pâș înainte, pe tăcute și pe nesimțite, să îl surprindem în somn și să îl capturăm pradă de război? interveni un al treilea piticuț. Așa scăpăm de orice necazuri și ne păstrăm și scufiile, mergem la sigur. Apoi odată Dragonul legat fedeleș, punem condiții, culegem informații și ne întoarcem învingători la Insula Plutitoare.

Toți piticuții fură de acord cu planul celui de-al treilea. Erau puși pe fapte vitejești sau piticești, cum le mai zice în graiul lor. Așa că porniră pâș-pâș înainte, urcară ce urcară pe brânci panta abruptă, ajunseră în fața unei peșteri imense și hotărâră pe loc o strategie de luptă bine pusă la punct: se vor împărți în două tabere. Cei cu scufii, la dreapta, cei fără scufii, la stânga, îl împresoară pe Dragonul adormit și îl fac prizonier pe nepusă masă. Planul era clar, simplu, ușor de pus în aplicare, victoria garantată. Zis și făcut. Doar că imediat ce pășiră în peșteră fură nevoiți să abandoneze orice tactică și strategie piticească. Ceea ce îi aștepta înăuntru îi lăsă cu gura căscată deopotrivă pe vitejii cu sau fără scufii.

Chiar din capătul peșterii era întinsă o masă lungă, lungă, pregătită cu ceșcuțe și farfurioare micuțe-micuțe, cu ulcioare și ulcele pline cu băuturi felurite, cu scăunele care aveau fiecare pe spetează un cui sub care scria: „agățătoare pentru scufie”. Pe pereți erau rafturi întregi cu cărți nenumărate, legate în piele, cu litere aurite pe cotor, așezate în ordine desăvârșită, cam așa, cât ai fi putut să citești într-o viață întreagă, dacă nu ai fi fost prea ocupat cu aventurile în Lumea Poveștilor. De undeva se auzea o melodie nostimă și veselă, ceva de genul „Hai-hi, hai-ho, suntem pitici mișto” și așa mai departe, iar din capătul îndepărtat al peșterii îi priveau, de la o înălțime ameteitoare, doi ochi mari și mirați, deasupra cărora se ițea o scufie de noapte. Deîndată piticuților le pieri cheful de a-l mai împresura pe Dragon și a-l lega fedeleș. Era o oarecare diferență de înălțime, doar dacă nu vroiau să se urce unii pe umerii altora, iar la final cel mai de sus să îl roage frumos pe Dragon să își petreacă sfoara pe după aripi. Ce să mai lungim povestea, piticuților le cam pierise pofta de fapte vitejești și ar fi dorit din toată inima să se afle din nou pe Corabia Măiastră navigând cu toate pânzele sus înapoi către Insula Plutitoare și de acolo direct acasă, în Codrul Fermecat. Dinții tuturor începură să tremure necontrolat, desigur de frig și nu de frică, era cam rece în peșteră, fură de acord într-un gând. Cel de-al treilea piticuț, care avusese ideea ingenioasă a tacticii de luptă, zise:

- Dragilor, voi credeți că Dragonul a pregătit această masă ca să ne servească pe noi ca aperitiv?

- Poate vrea să ne așeze pe scăunele și apoi să ne prăjească dintr-o singură suflare, adăugă un alt glas tremurat.

- Și să ne stropească pe fiecare cu vin sau alte licori de prin ulcele, ca să fim mai apetisanți? își dădu cu părerea primul pitic.

Piticul Gnom își luă atunci inima în dinți și ordonă întregii armate:

- Fraților, nu putem da înapoi, am fi de râsul întregii Lumi a

Poveștilor. Eu spun să ne apropiem vitejește, poate îl inducem în eroare. Om fi noi micuți, dar suntem mulți, iar unde-s mulți, piticimea crește, spune o vorbă din bătrâni. Înainte pe două coloane. Cei cu scufii la dreapta, cei fără scufii, la stânga. Și încercați să păreți cât mai fioroși. Nu disperați, gândiți-vă cum odinioară am străbătut cotloanele unei alte peșteri și tot am răzbit la lumină.

Zis și făcut, doar că dacă i-ai fi întrebat pe fiecare în parte, cu toții ți-ar fi răspuns că ar fi preferat oricând o reîntâlnire cu liliecii decât o confruntare cu Dragonul, fie el fioros sau ospitalier.

Sânziana se trezi în pătuțul ei și imediat privi către șemineu. Vulturul Pleșuv era tot plecat, iar fetița se încruntă deîndată. Ce să i se fi întâmplat? De prea multă vreme nici urmă de căpitanul înaripat, acesta își purta zborul departe, iar acum nu mai avea cine să îi supravegheze fetiței somnul lin. Sânziana se repezi către camera părinților, dar acolo era liniște și pustiu. Fetița se uită îndelung la ecranul stins al computerului și, în cele din urmă, îndrăzni să întrebe, fâstâcit:

- Computel mistelios, nu stii tu pe unde o fi hălăduind Vultulul Pleșuv?

Dar fetița nu primi nici un răspuns. Doar tăticul se înțelegea cu ecranul pătrășos, tot țacănind litere pe tastatură. Sânziana reușise să învețe câteva dintre semnele misterioase, dar se poticnise la atunci când trebui să scrie „Ana are mere”. Oricum ar fi făcut, îi ieșea mereu „Ana ale mele”. Tăticul îi spusese că atunci când va scrie corect, îl va putea întreba pe computer unde este Vulturul Pleșuv, iar computerul îi va răspunde numaidecât. Până atunci fetița tot privea nedumerită și curioasă la ecranul buclucaș, care pentru ea era ca o fereastră către o altă lume. Fetița se gândea tot mai serios că Vulturul Pleșuv dispăruse în zbor fâlfâind din aripi prin această fereastră, atunci când se întrezărea un minunat peisaj cu o mare tare-tare mare. E drept, o problemă tot nu putea fi lămurită: cum de încăpuse uriașul înaripat pe o fereastră atât de micuță? Mare mister. Acum ecranul dormea, căci computerul se odihnea după un program foarte neregulat, iar fetița își făcea griji serioase pentru sănătatea lui. Oftând îndelung, Sânziana închise încet ușa și plecă în vârful picioarelor din cameră, să nu deranjeze somnul computerului. Când se va întoarce tăticul de bună seamă că îi va spune ce a mai visat pătrășosul și poate astfel va afla pe unde s-o fi rătăcit bravul căpitan înaripat.

Ajunsa la parterul casei, Sânziana se îndreptă către bucătărie, unde știa ea că trebuie să afle ceva cacao cu lapte. Aici o aștepta bunicul, pufăind din pipă și citind ca de obicei foarte amuzat într-o carte mare și lucioasă. Fetița se apropie pâș-pâș și urmări cu mare atenție literele de pe copertă, până ce îndrăzni să silabisească încet-încet:

- Car-tea zme-i-lor.

Bunicul încremeni cu pipa între dinți, apoi lăsă în jos coperta și îi zâmbi Sânzianei.

- Bravo, prințeso! Ai reușit până la urmă. De te-ar auzi și tăticul. Până atunci hai la moșul să te îmbrățișeze. Ca răsplată vei afla un musafir așteptându-te de ceva vreme la ușă. Dacă nu l-or fi speriat cu totul pisicuțele alea neastâmpărate.

Sânziana se desprinsese repede-repede din brațele bunicului și ajunsese într-o suflare la ușă. Aici stătu preț de o clipă, închise ochii, trase aer în piept, apăsă pe clanță și strigă din toată inima:

- Bine ai revenit acasă, Vulture Pleșuv, de dincolo de zare!

Dar nimeni nu îi răspunse fetei și nici fâlfâit de aripi nu se auzi la intrare. Doar un scâncet urmat de un lătrat vesel și de o blăniță ce i se încurcă printre piciorușe. În timp ce ghemotocul îi lingea degetele tremurând tot, Sânziana îl luă în brațe, îl purtă către piticuți și îi zise după cum urmează:

- Codisă, să nu își fie teamă. Piscusele nu au să își facă nimic. De fapt, astăzi vom pleca într-o călătorie plin Pădurea Vlăjtită, vom afla bătutul Dagonului Ospitalier și, cu ajutorul acestui zmeu cumsecade, vom ajunge noi cumva și dincolo de orizont.

În pragul casei bunicul asculta nedumerit la vorbele nepoatei sale. Nu înțelegea cum de fetița nu se arătase mirată de apariția cățelușului, de ce acesta trebuia să se numească numaidecât Codiță și mai ales încerca să își amintească de unde răsărise acest Dragon Ospitalier, despre care nu se spunea nimic în Cartea zmeilor. În cele din urmă închise ușa dând din umeri și se pregăti sufletește pentru o nouă zi plină de aventuri în Lumea Poveștilor.

În peștera Dragonului se aflau adunați toți eroii din Lumea Poveștilor, ajunși aici fiecare separat, dar urmărind anumite semne sau fiind îndrumați de noi cunoștințe ale Pădurii Vrăjite. Prințesa Sânziana, ursulețul Moș Martin, ducele Căluț și iepurașii fură însoțiți de Vulpea prietenoasă. Contele Urechilă sosise de unul singur, călăuzindu-se către soare-apune după mușchiul copacilor. Poneiul negru-negru cu o stea în frunte îl purtase în spate pe elful indecis, spirit al focului, al apei sau al vântului. Piscuțele sălbatice și bufnițele sperioase colindară ce colindară prin Pădurea Vrăjită până ce ajunseră la Râul fără Nume, unde se întâlniseră cu Insula Plutitoare, care plutea foarte dezorientată și lacrima neîncetat, convinsă că toți prietenii ei fuseseră mistuiți de balaurul fioros. Împreună o luaseră pe firul râului, hotărâți să ajungă de unii singuri la Marea cea Mare, până ce aflară, plini de uimire, de bucurie și de tremere, Corabia Măiastră și bătutul balaurului fioros. Care balaur, iată, era de fapt un Dragon ospitalier și tare cumsecade, chiar dacă puțin cam caraghios, cu căciulița aia de noapte pe cap. Vulturii Pleșuvi zburară ce zburară în cercuri largi, până ce amețiră de atâta rotit fără rost și hotărâră să poposească pe o stâncă ce se zărea prin împrejurimi. Era chiar stânca Dragonului. Șoriceii nu se știe ce și cum făcură, dar acum așteptau cuminți, cățărați pe rafturile pline cărți, atenți cu un ochi la piscuțe și cu altul privind cu poftă către copertile de piele care miroseau tare bine... Cât despre înțeleapta broască țestoasă, ea pluti ce pluti în carapace, până ce se izbi de Corabia Măiastră. De-abia atunci își ivi capul, se uită atentă în jur, căscă somnoroasă și își zise: „Bun, am ajuns.”. Într-adevăr, toate drumurile duceau către Dragon. Care se dovedi o gazdă desăvârșită. Așteptându-i pe toți ceilalți, discută pe îndelete cu bunul său prieten, voinicul Mugurel, despre una, despre alta, treburi vitejești. Îndeosebi Mugurel se străduise să îl consoleze pe Dragonul tare cumsecade, spunându-i că nu e un capăt de țară dacă a uitat cum să împoaște foc și pe cealaltă nară. La urma urmei, oricum se pare că nu prea aveau cu cine să se lupte, iar ca impresie de prim moment era suficientă o singură flacăra, toată lumea se îngrozea când vedea apărând din depărate așa zburătoare înfiorătoare. Dragonul se scuză zor nevoie mare, spunând că intenția lui nu era să înfricoșeze pe nimeni, ci doar să ureze bun sosire cu tot fastul potrivit, doar că l-a cam luat flacăra pe

dinainte și iată, îi speriasse pe toți. Acum priveau cu toții unii la alții, fără a îndrăzni să spună fiecare ce avea pe inimă. Mai mult chiar, se pare că Dragonul aștepta de la noii sosiți o lămurire, iar eroii noștri nu știau cum să îi spună că ei de fapt habar nu aveau pe ce lume se află. În cele din urmă începu să vorbească Dragonul, cu un glas tare liniștit, ai fi zis că ascuți vorbind pe îndelete un om bătrân cu darul povestitului, așa, ca un bunic sfătos și tare cumsecade.

- Nu știi de unde sunt, dar nu îmi amintesc să mă fi născut pe aceste meleaguri. Știu doar că atunci când eram un pui neastâmpărat am pornit hai-hui într-o călătorie către Orizont, peste Marea cea Mare, cu gândul să străbat dincolo de zare și depărtare. Am vrut să merg ceva mai departe, apoi încă mai departe... până când m-am trezit atât de departe, că nu știi cum o să mă mai întorc vreodată înapoi.

Sânziana se încruntă ușor, își agită crețele până ce Licurici își luă zborul spre un cotlon nevăzut al peșterii, după care fetița îi răspunse Dragonului după cum urmează:

- Dragonule drag, nici nu știi cât de bine te înțeleg. Și eu credeam că nu sunt de pe meleagurile Lumii Poveștilor, dar până la urmă toți prietenii mei m-au convins că mă înșelam. Așa că nu fi trist: chiar dacă nu ai ajuns dincolo de Orizont, se pare că totuși ai poposit, asemeni mie, unde îți era locul.

Dragonul se aplecă mult către fetiță, până ce scufia de noapte amenință să îi cadă de pe cap, dar bine că rămase cocoțată pe scăfărlia uriașului, căci altfel ar fi acoperit așa, cam jumătate dintre piticuții prezenți, desigur, acea jumătate dintre pitici care își pierduseră scufiile odinioară... Mare mirare însă, Dragonul lacrima.

- Prințesă Sânziana, prieteni dragi, nici nu știți ce fericire mi-ați adus. Am și uitat de când vă aștept, dar trebuie să fie tare de demult, căci am citit și recitat toate aceste cărți de le pot povesti pe nerăsuflăte.

În acest moment broasca țestoasă scoase capul de sub carapace, își făcu loc printre cei de față și se apropie tacticos de uriașul plângăcios.

- Bătrâne Dragon, se poate ca un vechi oștean al Lumii Poveștilor să verse atâtea șiroaie de lacrimi? Ori tu nu vezi că în sfârșit ne-am regăsit și putem purcede înapoi către Marea cea Mare? Mai bine aduți aminte cam pe unde vine întinderea de ape, căci e târziu înspre înserare.

Toți cei de față fură foarte mirați de felul în care micuța broască țestoasă îi vorbea uriașului Dragon, așa că se lăsă o liniște atât de adâncă încât se putea auzi cum troznesc lemnele în șemineu. Doar că Dragonul nu păru deloc supărat. Se uită cu atenție la broșcuța testoasă, ba scoase la iveală chiar și o pereche de ochelari, după care numai ce zâmbi tare caraghios, așa cum doar dragonii ospitalieri pot să zâmbescă, se întoarse către șemineu unde slobozi repede o flacăra din nara staângă și zise cu mare bucurie:

- Țestoaso, nu credeam să te mai revăd vreodată. Văd că te-ai făcut mare, dar tot tu ești, prâslea de altădată! Care va să zică ai ajuns dincolo de Orizont până la urmă! Phii, cine s-ar fi gândit că dintre noi doi, tu pe apă, eu prin aer, tu vei răzbi dincolo de zare!

- Tare mi-e teamă că dincolo de zare e înapoi către casă, către Marea cea Mare, bătrâne Dragon, mai zise țestoasa, în timp ce în peștera începeau să se audă şușoteli și exclamații de mirare. De abia acum pricepură cu toții că, de fapt, țestoasa și dragonul se cunoșteau de mult și că nu se mai văzuseră de ceva vreme.

În seara aceea fu petrecere și hărmălaie multă în peștera Dragonului ospitalier din Pădurea Vrăjită. Către dimineață se hotărâră cu toții să purceadă deîndată pe Râul fără Nume care, mai devreme sau mai târziu nu avea unde să sfârșească altundeva decât într-o apă mare, dincolo de zare, erau de acord contele Urechilă și Dragonul ospitalier. Așa citiseră ei în toate cărțile scrise demult, de către scriitori învățați, care nu se puteau înșela cu una cu două. Și iată-i dispărând în lumina plâpândă a dimineții, către soare-apune, când, în spatele lor, soarele răsare. Cum nu se uita niciunul înapoi, către Pădurea Vrăjită, și cum niciunul nu se întrebase de ce era Pădurea, la urma urmelor, Vrăjită, nimeni nu putu să vadă cum, pe măsură ce Corabia Măiastră și Insula Plutitoare se pierdeau în depărtare, totul în urma lor dispărea. Dispare stânca și peștera cu toatele cărțile

sale, Râul fără Nume cu toate ținuturile dinspre izvoare, copacii tăcuți și mai ales firava lumină dispărea. O clipă doar ursulețul Moș Martin tresări când, pe neștiute, o picătură amară îi poposi pe botic. Întoarse privirea și văzu cum deasupra sa lăcrima nu Insula Plutitoare, și nici o salcie plângătoare, ci o privire uriașă, mare, mare, mare. Și atunci pe ursuleț îl apucă o temere cutremurătoare, dădu să strige ceva către ceilalți dar nu mai apucă să spună decât „Sânzianaaaaa!!!!” și toți se pierdură cu totul într-o negură adâncă, fără cale de întoarcere, care nici măcar nume nu are.

.....
vara 2006,
Mühlbach, Transilvania

Ovidiu Baron

BABA. O POVESTE CENUȘIE

Era cam pe vremea începutului anului doi de facultate. Poposisem în Sibiu la un prieten și mă gândeam că banii pe care mi-i dăduse tata pentru cazare nu-mi vor permite cine știe ce confort în anul universitar care stătea să înceapă. Căminele, dintre care vizitasem două, nu mă atrăgeau prea tare, camerele arătau jalnic și erau locuite de câte opt studenți. Nu erau de nici unele pe acolo. Baia era dezolantă, cu chiuvete metalice ruginite, din care abia dacă una sau două rezistau eroic pe un perete care, la rândul lui, părea să iasă dintr-un război de lungă durată. Apa era plină de rugină și arareori era încălzită, iar toaletele fără uși te îmbiau să admiri mormanele de rahat așezate metodic de o parte și de alta a găurii turcești care ar fi trebuit să le înghită. Holul era nezugrăvit de ani mulți, astfel că varul începuse să coboare de bună voie de pe pereți, lăsând în urmă o culoare imposibil de distins. Pentru toate aceste minunății administratorul îmi ceruse o șpagă care echivala cu vreo două luni de cazare într-un apartament onorabil. Așa că am zis nu. Voi găsi ceva mai bun, cu atâția bani cât am în buzunare.

Am început să caut. Mai întâi am nimerit la un moș, undeva în apropierea facultății. O clădire veche, dar solidă, din care omul deținea doar o cameră. A venit să mi-o prezinte și părea foarte bucuros de întâlnire.

- E ieftină, mi-a zis. Și trebuie să ții cont că e în zona centrală.
- Da, spun eu.
- Chiar ultracentrală, adaugă omul.
- Da, adaug eu.

Zidurile erau foarte înalte, vreo cinci-șase metri, cel puțin. Prețul nu era mic deloc și îmi cam depășea posibilitățile, dar căutam cu mintea soluții. Voi lucra, voi avea bursă, voi cere mai mult de la părinți, mă voi împrumuta pentru început de la unchiul meu și alte câteva soluții temporare sau definitive îmi treceau prin minte.

- Nu putem scădea din preț? am întrebat.
- Domnule, mie nu îmi plac oamenii care vin să cumpere ceva și cer să li se scadă din preț.
- Dar eu nu cumpăr...
- Ba da, cumperi, cum să nu.
- Închiriez.
- Tot un fel de a cumpăra.
- Mă rog, dar totuși, vă puteți gândi la un preț mai mic, sunt student, știți, nu am foarte mulți bani.
- Cum spuneam, apartamentul e ultracentral.
- Care apartament? E doar o cameră.
- Eu îi spun apartament.
- Înțeleg. Și prețul e așadar fix.
- Nu e. Pot scădea ceva. Dar foarte puțin.
- Cât?
- Vrei să-l închiriezi?
- Vreau.
- Cât ai la tine?
- O sută cincizeci de mii.
- Dă-i încoace și mai vii cu cincizeci și batem palma.
- Bine. Bucătăria unde e? întreb eu, numărând banii.
- Nu e, zice el.
- Dar baia?
- Te speli în oraș.
- Un WC măcar?
- Ceri prea mult, se răsti omul, întinzând mâna după bani.
- Dar e normal, mă gândeam că e ceva în clădirea asta, măcar o baie comună, zic eu, punând banii la loc în buzunar.
- Dacă nu vrei să închiriezi, de ce ai mai venit? se răsti omul.

M-am apropiat cu spatele de ușă, privindu-l atent, și am sărit în holul minuscul ce dădea pe trotuar.